

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122202277
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122202277.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobkyne: C. Č., L.. XX.XX.XXXX, J. O. XXX/XX, XXX XX G. L. E., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, o primerané finančné zadostučinenie 1.078,- eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 100,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 04.03.2022 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.078,- eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 15Csp/2/2020 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 26.11.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.12.2020, bola úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 25.: „Na základe vyššie uvedeného súd preskúmal zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalovanou a žalobkyňu č. 1439994043 zo dňa 16.9.2014 pričom z jej obsahu zistil, že táto zmluva obsahuje označenie druhu spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď v záhlaví tejto zmluvy je zreteľne uvedené, že ide o zmluvu o úvere Dobrá pôžička, preto v tomto smere nepovažoval námietku žalobkyne za relevantnú. Súd však zistil, že zmluva o úvere neobsahuje adresu predávajúceho na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úverov účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla žalovanej v záhlaví zmluvy v rámci jej ďalších identifikačných údajov. Tieto údaje vyplývajúce z výpisu z Obchodného registra len umožňujú identifikovať žalovanú nezameniteľným spôsobom ako poskytovateľa úveru žalobkyni. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nevyplýva, aby adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, mala byť totožná so sídlom tohto subjektu. Navyše v prípade bánk pôsobiacich tak ako žalovaná na území celého Slovenska prostredníctvom pobočiek nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť nemohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich, v mieste čo najbližšom bydlisku spotrebiteľa. S neuvedením tejto náležitosti zákonč.129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení §11ods. 1 písm. a) spája sankciu v podobe bezúročnosti, bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V súvislosti

s touto chýbajúcou náležitosťou je bez právneho významu tvrdenie, podľa ktorého spôsob uplatnenia reklamácie bol upravený vo Všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Aj keď súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku zo dňa 9.11.2016 vo veci C - 42/15 zdôraznil, že článok 10 ods. 1 a ods. 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úver nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči, uvedené na posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov nemá vplyv. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 9 ods. 2 priamo uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosti vymenované v tomto ustanovení. Požiadavka zákona na uvádzanie týchto náležitostí priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere jednoznačná, a preto nepostačuje tieto náležitosti uvádzať v iných dokumentoch so zmluvou súvisiacich, napríklad ako sú Obchodné podmienky. (Rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/15/2018 z 25.4.2018).“

- odôvodnenie 26.: „Súd má za to, že zmluva o úvere, ktorá je predmetom posúdenia obsahuje vyjadrenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to aplikujúc euro komfortný výklad, že z počtu splátok úveru 96 mesiacov vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ, ktorým bezpochyby je aj samotná žalobkyňa, vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Zároveň má súd za to, že zmluva obsahuje výšku - 42 € mesačne, počet - 96 a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov - vždy k 25. dňu v mesiaci podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.“

- odôvodnenie 27.: „Aj keď žalovaná vo svojom vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené 28.9.2020 tvrdí, že deklarovaný druh a výšku dôchodku žiadateľky banka overila z externého nezávislého zdroja, akceptovala dôchodok vo výške 156 € a mala k dispozícii kompletné informácie o úverových záväzkoch klientky zo spoločného úverového registra informácií a žiadateľka si uvádzala rodinný stav slobodná a žiadne vyživované deti ako aj to, že v písomnom podaní deklaruje, že predkladá súdu dôkaz, rozhodnutie Sociálnej poisťovne, napriek uvedenému však súdu uvedené listiny, ktoré by preukazovali tieto skutočnosti predložené zo strany žalovanej, napriek výslovnej výzve súdu, predložené neboli. Zároveň z listiny označenej ako Dáta dopytu zo dňa 16.9.2014 vyplýva len to, že banka zistila, že žalobkyňa je poberateľkou starobného dôchodku vo výške 148 € ako aj to, že v spoločnosti EOS KSI nemá evidované žiadne spisy. Súd má teda za to, že žalobkyni bol poskytnutý úver bez toho, aby bol riadne overený jej príjem, bez toho, aby boli akýmkoľvek spôsobom získané údaje o jej výdavkoch a rodinnom stave, ako aj bez prihladenia na údaje z príslušných databáz, alebo registrov na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. S poukazom na § 11 ods. 2 Zákona 129/2010 o spotrebiteľských úverov je takéto konanie považované za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 a teda s takýmto konaním veriteľa zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.“

- odôvodnenie 28.: „Prihladnuc teda na záver, že zmluva o úvere, ktorá je predmetom posúdenia neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úverov v znení platnom ku dňu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy ako aj s poukazom na to, že veriteľ hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalovanou a žalobkyňou č. 1439994043 zo dňa 16.9.2014 považovať za bezúročnú a bez poplatkov.“

- odôvodnenie 29.: „Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd zaviazal žalovanú aby žalobkyni vydala bezdôvodné obohatenie, ktoré predstavuje rozdiel medzi splátkami zaplatenými žalobkyňou žalovanej, teda spolu vo výške 2478 € a celkovou výškou úveru 2000 €, teda vo výške 478 €.“

- odôvodnenie 31.: „Súd vyhlásil v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku II. tohto rozsudku za neprijateľnú, pretože dlžník, respektíve spoludlžník - žalobkyňa nemala nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovoľnú dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje výraznú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by aj si aj dlžník -spotrebiteľ chcel platbou veriteľovi - dodávateľovi ponížiť istinu, dodávateľ má v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky, respektíve v dodávateľom stanovenom poradí na poplatky podľa sadzovníka, úrok z omeškania, úrok z úveru až nakoniec na splátku istiny úveru.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie (ďalej aj len „PFZ“) za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Žalovaný nielenže v zmluvnom vzťahu založenom Zmluvou o úvere č. 1439994043 zo dňa 16.09.2014 používal neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa, čiže zo

strany žalovaného sa jednalo o porušenie spotrebiteľského práva majúce majetkový charakter. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 1.078,- eur, pričom nárok tak ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jej úkor obohatil o sumu 478,- eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje 600,- eur.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

2.1 Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že má zato, že žalobkyňa ním tvrdený nárok ako ani výšku požadovaného finančného zadosťučinenia v zásade žiadnym relevantným spôsobom neodôvodňuje. Žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie určitého finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto by jeho priznanie malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právnymi povinnosťami žalovaného ako veriteľa v kontraktáčnom procese a žalobcu ako spotrebiteľa v kontraktáčnom procese. Pri určovaní, či žalobkyni vôbec vznikol nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť najmä nasledovné kritériá: intenzita porušenia spotrebiteľského zásahu, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia. Podľa názoru žalovaného nie je postačujúce, že žalobkyňa navrhuje určitú sumu finančného zadosťučinenia, avšak požadovanú výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodní v tom smere, aký vplyv malo, resp. mohlo mať porušenie práva spotrebiteľa na jej osobu, a to zvlášť za skutkových okolností tohto prípadu. Suma, ktorej priznania sa žalobkyňa v tomto spore domáha, navyiac nespĺňa ani podmienku primeranosti a jej výška nie je ničím relevantným odôvodnená. Priznanie akéhokoľvek ďalšieho peňažného plnenia titulom primeraného finančného zadosťučinenia bez toho, aby boli zo strany žalobkyne preukázané závažné okolnosti predovšetkým nemajetkovej povahy (preukázanie významného psychického stresu a pod.) by preto neprimerane zvýhodňovalo spotrebiteľa a žalovaného v podstate postihovalo dvojnásobnou sankciou za rovnaké minoritné porušenie právneho predpisu, čo je situácia v právnom štáte v zásade neprípustná. Žalovaný uviedol, že uplatnením práv takýmto spôsobom zo strany žalobkyne nedochádza k výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nepožíva právnu ochranu. Ak by aj súd mal za to, že žalobkyni vznikol nárok na priznanie finančného zadosťučinenia, bolo by možné uvažovať len o určitej „symbolickej“ sume (max. vo výške 200,- eur), nie o sume 1.078,- eur.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že danom prípade išlo už o reálny vznik ujmy, keďže žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Z dikcie citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienka vzniku, resp. preukázania akejkoľvek ujmy. Pripustením argumentácie žalovaného o nedôvodnosti PFZ by bola popretá samotná podstata a zmysel tohto inštitútu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že táto argumentácia nemala oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Práve postupom, keď žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany popieral jej nárok, jej stresové situácie a psychické vypätie len stupňovala. Pri analogickom použití terminológie trestného práva by sa mali pri úvahách o výške PFZ zohľadňovať v neprospech dodávateľov ich postupy voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať a nie znižovať. Primeranosť sumy 1 078,- eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Netvrdí, že suma, o ktorú sa dodávateľ pokúsil bezdôvodne obohatiť má byť sumou, vo výške ktorej má byť priznané aj PFZ, avšak je to jediné objektívne a exaktné kritérium a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Pri nepeňažných nárokoch (NZP), z ktorých nevyplyva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Zároveň dodala, že uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, ale konaním žalovaného došlo k zníženiu rodinného rozpočtu a životnej úrovne.

4. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 15Csp/2/2020-76), ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4.1 Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 26.11.2020, č.k. 15Csp/2/2020-76, vo výroku I. zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 478,- eur s príslušenstvom. Vo výroku II. cit. rozsudku súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere Dobrá pôžička č. 1439994043 zo dňa 16.9.2014 v časti 3 Záverečné ustanovenia - bod 3.16., v znení „Dlžník/spoludlžník súhlasí, aby sa ich platby započítavali v nasledujúcom poradí: a) poplatky podľa ZoÚ, b) úrok z omeškania, c) zmluvný úrok z Úveru, d) splátka istiny Úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Nebolo sporné, že cit. rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.12.2020.

5. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

6. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

7. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť spotrebiteľovi ujmu.

8. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

10. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.09.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

11. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 15Csp/2/2020, v dôsledku čoho bol žalovaný zviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia a zároveň bola vyhlásená zmluvná podmienka týkajúca sa predmetného úveru za neprijateľnú. Súd má teda za to, že pokiaľ bola žalobkyňa

úspešná v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práv ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprímerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu. Súd tiež vzal zreteľ na to, že na strane žalobkyne vznikla ujma v podobe zmenšenia jej majetku a to aj v dôsledku aplikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudok, č.k. 15Csp/2/2020-76, a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.